

ကိုရွှေတောသား မအုမလည်

(ကျေးလက်ပျော် ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုစစ်စစ်)



အရပ်အသိပါပဲ
ထပ်ထပ်ပြီး မကလိပါဘူး
ဇာတ်အရှိရယ်က မအူမလည်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောစေတော့
တောရပ်ခွင် ဇာတ်လိုက်များကိုဖြင့်
တောသားမောင် ကလောင်သွားကြောင့်
ဟားတိုက်ရမည်။

အပြစ်မကင်းလျှင်ဖြင့်
ချစ်ခြင်းနှင့် အမြင်ကြည်
ရွယ်ရည်ကာ ခွင့်လွှတ်ပေါ့။

ဟာသဟာ ဟာသပါပဲ
စာဖတ်သူ သဘောမကျလျှင်ဖြင့်
ဒေါသကာ အံ့မကြိတ်ပါနဲ့

အမွန်စိတ် တောင်ပံခတ်ကာပ
ကျေးလက်ပျော် စာရွက်လှုပ်လို့ ရယ်
ဖတ်ကြည့်ပါတော့။

မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်
ကိုရွှေတောသား

အမည်သညာ ခေါ်စရာကား ...
ရွာနေကျေးတော ရွှေပိန်းကောမှ
ပြန့်ပြောအောင်ဟိတ် ဓာတ်နိမိတ်ဖြင့်
ကောက်ချိတ် ဟူ၍ တွင် လေသတတ်။

ညနေညို၍ လေချိုသုတ်ဖျန်းလိုက်ချေပြီ။

‘ရွှေပိန်းကော’ရွာကလေးကား ချိန်ညနေ၏ ဆည်းဆာရီအောက်ဝယ် ကျေးလက်သူ ကျေးလက် သားများ နှင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေလေသည် ။ ရွှေပိန်းကော၏ လုံ့မပျိုကလေးများမှာ ရေအိုးကလေးတွေကိုယ်စီဖြင့် ရေခပ်ဆင်းကြသလို၊ ရွှေပိန်းကော၏ လုလင်ပျိုအချို့မှာ လည်း ကောက်လှိုင်းတိုက်သူတိုက်၊ ထန်းတောသွားသူသွားဖြင့် ကိုယ့်ဇာ

တ်ထုပ်ကို ကိုယ် ကနေကြလေ၏။

"တဒင်္ဂနွမ်းနေသလား

ရွှင်ပျအပန်းဖြေဖို့

(ဟောဒီမှာ ...) အညှာကို မလွမ်းတဲ့

သာဘန်းရဲ့ ပင်ကျထန်းရည်"

ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှာ တော့ ကာလသားအရွယ်စုံတို့ ရောက်ရှိကြလေပြီ။

"ဟေ့ ... ကောက်ချိတ်တစ်ယောက် မမြင်ပါလားကွ"

"လာပါလိမ့်မယ်မောင် ... သူ့အမေဆီမှာ ပိုက်ဆံချူနေလို့ "

"အိမ်း ... ဒီကောင်လာမှ ပဲ တို့ တစ်တွေ အူစိုရမှာ "

အားလုံးပင် တကာတော်ရေမြေရှင် ကောက်ချိတ်ကို စောင့်မျှော်နေကြသည် ။ ကောက်ချိတ်ကား ရွှေပိန်းကောရွာမှ အင်းသူကြီး ဦးညွန့်တင်နှင့် အင်းသူကြီးကတော် ဒေါ်တင်နွဲ့တို့ ၏ ရင်နှစ်သည်းချာ သားရတနာတည်း။

အင်းသူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်တို့ မှ သားသမီးငါးဦး မွေးလာခဲ့ရာ ပထမဆုံးလေးဦးသည် သမီး ချည်းဖြစ်ပြီး၊ ပဉ္စမမြောက် နောက်ဆုံးပိတ်ကျခါမှ ရှားရှားပါးပါး လိုချင်တောင့်တစွာဖြင့် ယောက်ျားလေး ဖြစ်သော အမောင်ကောက်ချိတ်ကို ရရှိလိုက်ရာ မိဘနှစ်ပါးနှင့်တကွ အစ်မလေးယောက်၏ အချစ်တို့ သည် ကောက်ချိတ်အပေါ် တောင်ပုံယာပုံဖြစ်

သွားကြလေသည်။ ။ မိဘက ရွာမှာ ကြေးရတတ် ချောင်ချောင်လည် လည်ဆိုတော့ ကောက်ချိတ်အဖို့ သုံးချင်ရာသုံး ဖြုန်းချင်ရာဖြုန်းဖို့ အတွက် အခွင့်အလမ်းတွေ တစ်နင့် တစ်ပိုးကြီး ရခဲ့သည်။ ။

မိဘတွေ၊ အစ်မတွေက အလိုလိုက်ထားသည့်အတွက်လည်း ကျောင်းကိုကောင်းကောင်း မနေ၊ အလယ်တန်းပညာလောက်နှင့် ကျောင်းမှ ထွက်ကာ ရပ်ထဲရွာထဲ လတ်လျားလတ်လျားလုပ်နေရခြင်းကိုပဲ မွေ့လျော်နေသူဖြစ်သည်။ ။ အပေါင်းအသင်းကာလသားတွေက မြှောက်ပင့်ပြောဆိုလျှင် ပါးစပ်အဖြဲသားနှင့် တဟီးဟီးလုပ်ကာ ကျေနပ်အားရလျက်၊ သူကပဲ အကုန်အကျခံ ကျွေးမွေးတတ်လေတော့ ရွှေပိန်းကော ကျေးရွာ၏ ကာလသားဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကောက်ချိတ်သည် ထင်ပေါ်လှတော့၏။

ကောက်ချိတ်၏ ဖခင် အင်းသူကြီးဦးညွန့်တင်က လူရည်လည်သလောက် သားတော်မောင် ကျတော့ တကယ့်ကိုမအူမလည်။

သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း အပေါင်းအသင်း ကာလသားအပေါင်း၏ ရယ်စရာလုပ်ခြင်းကို လည်း ခံရသည်။ ။ ငါးဒိုင်မှ ငါးရွေးသမတွေ ရယ်စရာလုပ်လည်း မအူမလည်မို့ ခံရသည်။ ။ ကောက်ချိတ်အဖို့ သူ့အပေါ် ရယ်စရာလုပ်သည် ကို အမှတ်မထား။ အပေါင်းအသင်းတွေအလယ်၊ ငါးရွေးသမ ရွာနေလုံမ တို့ အလယ်တွင် ‘တယ်လည်း မျက်နှာပွင့်ပါလား’ဟု သဘောပိုက်ကာ တဟီးဟီးဖြင့် ကျေနပ်နေတတ် သူပဲဖြစ်သည်။ ။

"ဟော ... ဟော ... ကောက်ချိတ်လာနေပြီ၊ လာနေပြီကွ၊ ဗျို့ ... ကိုသာဘန်း ထန်းရည်နှစ်မြူ လောက်ချဗျို့ ... ကြွက်ကင်ကလေးလည်း လုပ်ပေးဦး"

စားပေါက်စားလမ်းတွေ့ပြီမို့ စိန်တင်တို့ အုပ်စုသည် ကိုသာဘန်း အား မှာ စရာရှိသည် တို့ ကို မှာ လိုက်၏။

"ရောက်တာကြာပြီလားဗျ ..."

"သိပ်မကြာသေးပါဘူးကွာ ... တို့ အားလုံး မင်းကိုမျှော်နေကြတာ၊ မင်းက သဘောကောင်း မနောကောင်းဆိုတော့ မင်းလာရင် ငါတို့ စားရ သောက်ရတော့မယ် မဟုတ်လား"

"စားကြသောက်ကြပါဗျာ ... ကျွန်တော့်မှာ ငွေကြေးအလုံအလောက် ပါပါတယ်၊ ချကြ ... ချကြ"

"ဟေး ... ငါတို့ ကောင်ကြီးကောက်ချိတ် မိန်းမချောချောလေး ရပါ စေကွာ ..."

"အဟီးဟီး ..."

မသိမသာမြှောက်ပင့်ပေးလိုက်၍ ကောက်ချိတ် သဘောခွေသွားသည် ။ ဘာလိုလိုနှင့် ကောက်ချိတ် မှာ လူပျိုဖော်ဝင်ကာ လူလားမြောက် နေခဲ့ပေပြီ။

သို့တိုင် သူ့မှာ ဘဝင်တုန်ရင်ခုန်ရမည့်သူ မပေါ်သေး။

သူနှင့်ရွယ်တူတွေ တော်တော်များများ ပင် အိမ်ထောင်ကျသူကျ၊ ရည်းစားသနာတွေရှိလိုရှိနှင့်။ သူ့မှာ တော့ ခုထိ ဖော်မစုံတစ်ကိုယ်တည်း။

"မင်းလည်း ချလေကွာ ... ဘယ်လောက်ပဲ ပန်းနေ ပန်းနေ ထန်းရည်နဲ့ မှ အပန်းပြေတာကွ၊ ချ ... ချ ... ကြွက်ကင်ကလေးကလည်း ရှယ်မှ ရှယ်ပဲ"

"အဟီး ... ချတာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ နဲ့ ခုလိုမျိုး သောက်

ရစားရ လေပန်းရတာကို ပျော်တာဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ က အတော်ကလေးကို အတွေ့အကြုံစုံတော့ ကျွန်တော်မသိတဲ့ ဗဟု သုတတွေ အများကြီးရတယ်"

"ရရမှာ ပေါ့ကွာ ... ရရမှာ ပေါ့၊ ငါတို့ လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာကြတာဆိုတော့ အတွေ့အကြုံတွေ ဆိုတာ ဖောချင်းသောချင်းပဲ"

ကိုစိန်တင်တို့ လူသိုက်မှာ စကားပြောလိုက်၊ ထန်းရည်လေးကျိုက်လိုက်၊ ကြွက်ကင်ကလေးဖဲ့ လိုက်နှင့် တကယ့်ကို ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ်ကျနေသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... ကောက်ချိတ်"

"ဗျာ ..."

"မင်း ဒီအရွယ်တောင်ရောက် လာပြီ၊ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်တောင် မရှိသေးဘူးလားကွာ"

"အဟီး ... ရည်းစားတော့ ရချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ရည်းစားစကားမပြောရဲဘူးဗျ"

"တုံးပ ... ကောက်ချိတ်ရာ၊ ဒါမျိုးဆိုတာ မစွန့်စားပဲ မရဘူးကွ၊ ကိုယ်မျက်စိကျနေတဲ့ မိန်းကလေးကိုတွေ့ရင် ကိုယ်သဘောကျနေတဲ့ အကြောင်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပြတတ်ရတယ်၊ စကားမပြော ရဲရင် စာပေး၊ စာလည်း မပေးရဲ၊ စကားလည်း မပြောရဲရင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အောင်သွယ်လုပ်ခိုင်း ပေါ့ကွာ"

"ဟုတ်တယ် ... ကောက်ချိတ်၊ ကိုစိန်တင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဟော ဒီ ငါတို့ ရွှေပိန်းကောရွာမှာ မင်းအဖေ အင်းသူကြီးဦးညွန့်တင်ဆိုတာ တကယ့်ကို အထင်ကရ၊ မင်းလည်း ဥစ္စာပေါ့၊ရုပ်ချော၊ တကယ့် ကို သူဌေး

သား၊ မင်းကသာ သတိမထားလို့ မင်းကိုသဘောကျနေတဲ့ ရွှေပိန်းကော
ရွာသူတွေဆိုတာ အများကြီး"

"အဟီး ... ဟုတ်ပါ့မလား ကိုသာခင်ရာ ..."

"ဟ ... ဟုတ်တာမှ ဟုတ်ဟုတ်၊ ဟုတ်ဟုတ်လို့ တောင် မြည်နေသေး၊
ငါးဒိုင်မှာ ငါးရွေးတဲ့ အေးကြည်မလေးဟာ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုမို့
ဆင်းရဲတယ်ဆိုပေမဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလေးက တကယ့်ကို လုံး
လုံးကျစ်ကျစ်ကလေး၊ အဲဒါလေးကို မင်း သဘောမကျဘူးလား ... ကော
က်ချိတ်"

"အဟီး ... သဘောကျတာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်ပြောလိုက်တာပါလိမ့်"

"အေး၊ အဲဒါကိုပဲ ငါတို့ ကသိချင်နေကြတာ၊ မင်းသဘောကျနေလို့
ကတော့ အဆင်ပြေနိုင်မယ့် အစွဲထုတ်နိုင်မယ့် အကြံကောင်းဉာဏ်
ကောင်းတွေကို ပေးမှာ ပေါ့ကွ၊ ဘာမှ မပူနဲ့ ..."

"အားကိုးပါတယ်ဗျာ ... အားကိုးပါတယ်"

"အားကိုးရမှာ ပေါ့ကွာ ... အားကိုးရမှာ ပေါ့၊ ဗျို့ ... ကိုသာဘန်း
နောက်ထပ်နှစ်မြူထပ်ချကွာ ..."

ကောက်ချိတ်အဖို့ သူ့အလိုလိုက်
သူ့အကြိုက်ဆောင်ကြသူတွေအပေါ် ဘာမှ တွန့်တိုနှမြောမှုမရှိ၊ နောက်
မှ ရောက်လာသော ဖက်တီးဝင်းမောင်နှင့် ကျွဲသိုးမောင်ယုတို့ စကား
ရောဖောရောဖြင့် ထန်းရည်ကို ကပ်တွယ်ကြရင်း ၎င်းတို့ ၏
ရည်းစားများ အကြောင်းကို ရေပက်မဝင် ပြောဆိုနေကြသည် ။

"ငါ့ရည်းစားမြင့်မြင့်ရီနဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ဘိုးချောတို့ ကောက်ရိုးပုံမှာ ချိ
န်းတွေ့တော့ ဟာ ... နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး ကွ"

"ဟေ့ကောင် ... ဖက်တီးဝင်းမောင် ... ဒီမှာ စားကောင်းသောက်ကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အချိန် ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေ မပြောနဲ့ ကွာ ..."

"ဟ ... ငါက ဘာညစ်ပတ်လို့ လဲ၊ ပြောတဲ့ စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲနဲ့ အကျကောက် ပြီးမပြောနဲ့ ၊ ငါ့ရည်းစား မြင့်မြင့်ရီရဲ့ ကိုယ်မှာ မှဲ့စလွယ်ကိုတွေ့လို့ ကွ၊ မှဲ့စလွယ်ကိုတွေ့လို့ "

"အဲသလို ပြောကတည်းက တစ်ခါတည်းထည့်ပြောရင် ပြီးရဲ့ သားနဲ့ ၊ တော်သေးတာပေါ့ကွာ ... မှဲ့စလွယ်မို့၊ ရေယုံသာ ခါးပတ်ဖြစ်နေရင် မင်းရည်းစားမြင့်မြင့်ရီတော့ သင်္ချိုင်းကုန်းကို တန်းခနဲပဲ"

"ဒါထက် ... မင်းရည်းစား မပန်းလှိုင်မှာ ကော ဘာထူးခြားချက်တွေတွေ့သလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး ... ငါ့လို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိပါ့မလား ... ကျွဲသိုး"

"ဟ ... ကျွဲသိုးမောင်ယုဆိုတာ မပိုင်ရင် ခြင်တောင်မှ မရိုက်ဘူး၊ မပန်းလှိုင်နဲ့ ငါနဲ့ က တူတူ တောင်ပုန်းပြီးပြီဆိုတော့ မင်းတွေ့ရတဲ့ မှဲ့စလွယ်လောက်ကတော့ မြောင်းထဲအဆင့်ပါကွာ၊ ငါ့ရည်းစား မပန်းလှိုင်ရဲ့ ချက်မှာ ကစာဖြူ၊ ပေါင်မှာ က စာနက်ကွ ... အဲဒါမျိုးကိုရလိုက်ရင် တစ်သက်လုံး မဆင်းရဲ တော့ဘူးတဲ့ ကွ၊ ငါတော့ နောက်နှစ်စပါးပေါ်ချိန်ရောက်ရင် မပန်းလှိုင်ကို တောင်းရမ်းယူတော့မယ်ကွာ"

ဖူးစာရေးနတ်၏ ကူညီစောင့်မမှုကြောင့် အစွဲကြီးစွဲနေကြကုန်သော ဖက်တီးဝင်းမောင်နှင့် ကျွဲသိုး မောင်ယုတို့ ကို ကောက်ချိတ်သည် အားအကျကြီးကျလျက်ရှိ၏။

"ဟေ့ကောင် ... ကောက်ချိတ်၊ မင်း ဒီနှစ်ကောင်ကို အားမကျဘူးလား"

"အဟီး ... အားကျတာပေါ့ ကိုစိန်တင်ရာ၊ ကျွန်တော်သာ အေးကြ

ည်မရဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရင် သူတို့ ကို အားကျမခံ အေးကြည်မမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာကို ပြောပြနိုင်မှာ ဗျ"

"ဟုတ်တာပေါ့ကွာ ... ဒါကြောင့်မို့ မင်းကိုအစွဲထုတ်ဖို့ ရာ တို့ တစ်တွေက တိုက်တွန်းနေရတာ ပေါ့"

"ခက်တာက ... ကျွန်တော်က စာလည်း မပေးရဲဘူး၊ စကားလည်း မပြောရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်"

"မခက်ပါဘူးကွာ ... လောကမှာ လူမတတ်ပေမဲ့ လက်ဖက်ထုပ်တော့ တတ်ရမှာ ပေါ့၊ မင်း ဒေါ်ကျည်းဒန်နဲ့ ရင်းနှီးတယ်မဟုတ်လား"

"အင်း ... ဒေါ်ကျည်းဒန်နဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ အေးကြည်မကို အစွဲမထုတ် နိုင်ရင် ဒေါ်ကျည်းဒန်ကို အစွဲထုတ်ရမှာလား၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ ... အသက်ငါးဆယ်ကျော် တစ်ခုလပ်မကြီး ကို"

"တောက် ... မင်းတော်တော်ခုံးဝေးတဲ့ ကောင်ပဲ၊ အဲဒီတစ်ခုလပ်မကြီး ဒေါ်ကျည်းဒန်ဆိုတာ အောင်သွယ်တဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိ၊ နီးတူးပဲကွ၊ နတ်မောက်က မုဆိုးဖိုကြီး ဦးစိန်လင်းနဲ့ တို့ရွှေပိန်း ကောက မုဆိုးမကြီး ဒေါ်ပိုးတီကို အောင်သွယ်ပေးလိုက်လို့ တို့ရွှေပိန်းကော တစ်ရွာလုံး ဗိုက်ခွေးနမ်း တာကို မေ့သွားပြီလား"

ဟုတ်ပါပေစွ။ မှန်ပါပေစွ။

လူပျိုလူရွယ်တွေကို မဆိုထားနှင့်။ အရွယ်ဟိုင်းကြီးများ ၊ တစ်ခုလပ် ၊ မုဆိုးဖို၊ မုဆိုးမများကိုပင် အသီးသီး ဒွိယံ၊ဒွိယံဖြစ်သွားကြလေအောင် ဒေါ်ကျည်းဒန်ခမျာ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည် ပင်။

"ဟုတ်ပြီဗျာ ... ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ သဘောပေါက်သွားပြီ၊ နောက်ရက်ကျရင် ဒေါ်ကျည်းဒန်ကိုမဏ္ဍိုင်ပြုပြီး ကျွန်တော်လှုပ်ရှား

တော့မယ်ဗျို့ ... အဟီး ..."

"ဟေး ... ဒါမှ ကောက်ချိတ်ကွ၊ ကောက်ချိတ်"

ကိုစိန်တင်အပါအဝင် ကာလသားအပေါင်း၏ ချီးမွမ်းဩဘာသံက
ကိုသာဘန်း၏ ထန်းရည်ဆိုင် ကလေးအား လွှမ်းခြုံပေါ်ထွက်သွားလေ
တော့သတည်း။

ဟဲ့ ... ကောက်ချိတ်ရယ် ...
အေးကြည်မကို ကြည့်ချင်တာများ
တခုတ်တရ ငါ့ဆီလာပြောရတယ်လို့
နင့်အဖေငါးဒိုင်မှာ
ငါးရွေးနေတဲ့ ဥစ္စာ
အချိန်မရွေး
သွားကြည့်ရင် ရနိုင်သားနဲ့ ..."

ကောက်ချိတ်တစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးသကာလ ဟိုး ... ခါတိုင်းနဲ့တွေ့နှင့်မတူ၊ ငြိမ်ချက် သားကောင်းနေလေ၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် အစ်မတွေနှင့် တဟေးဟေး,တဟားဟား။

ခုများကျတော့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည် ။ တစ်ကိုယ်တည်း အခန်းအောင်းလျက် ခက်ခဲ နက်နဲသောပုစ္ဆာတစ်ခုကို အဖြေထုတ်နိုင်ရန် စဉ်းစားနေသည့်အလား ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေခြင်းဖြစ် သည် ။ ရွာထဲ လတ်လျားလတ်လျား လျှောက်သွားဖို့ နေနေသာသာ၊ အိမ်ထဲမှ ပင် အိမ်ပြင်မထွက်။

ထမင်းစားချိန် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ ထမင်းစားသည် ။ အိမ်သာတက်ချင် အိမ်သာတက်သည် ။ ပြီးလေသော် သူ့အခန်းထဲဝင်ကာ ခွေနေလေတော့သည် ။

"ဟဲ့ ... မတင်နဲ့၊ မင်းသားကောက်ချိတ် ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှပါကလား၊ ဒီအခန်းထဲက တောင် ထွက်တာမတွေ့ရဘူး၊ ဒီကောင် ဘာတွေများ ဖြစ်နေသလဲ"

"အဲဒါအတွက် ကျွန်မ တော့သားကိုမေးပြီးပါပြီတော်၊ ကျွန်မတော့‘ အမေတို့ ‘ဘာမှ မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးနေချင်လို့ နေတာ’လို့ ပြောတယ်၊ သူ့အပေါင်းအသင်း တွေ သူအပြင်ထွက်တာမတွေ့လို့ ဘာများ ဖြစ်နေသလဲဆိုပြီး သတင်းတောင် လာမေးကြပါသေးတယ်၊ အဲဒါ အတွေ့တောင်မခံဘဲ တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်သေး ..."

"အင်း ... ဒါ ဆိုရင်တော့ စိုးရိမ်လောက်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူးလေ၊ သူ့ဘာသာ အေးအေး ဆေးဆေး နေချင်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

သို့ဖြင့် သုံးလေးရက်လောက်ကြာတော့ မိခင်မိတင်နဲ့ထံ အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ ဆိုတာ ၎င်းလိုချင် သော ငွေအတိုင်းအတာကို ယူသွားပြီး အိမ်မှ ထွက်သွားသည် ။ သည် တော့ ဒေါ်တင်နဲ့လည်း စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ပြီး လင်တော်မောင်ဦးညွန့်တင်ကို အကြောင်းကြားလျက် ငါးဒိုင်ကူလီခေါင်း ငပိန့်ကို တာဝန်ပေးကာ ကောက်ချိတ်နောက်သို့ လိုက်လံချောင်းမြောင်းစေခဲ့သည် ။

ကောက်ချိတ်ကား ... ဘာဆိုဘာမျှမသိ။

သူသိသည် က အောင်သွယ်တော်ဒေါ်ကျည်းဒန်နှင့် တွေ့ဆုံ၍ အေးကြည်မကို ကြည့်ရဖို့ ပဲဖြစ် သည် ။

ဒေါ်ကျည်းဒန်အဖို့ သူ့ထံရောက်လာကာ အေးကြည်မအကြောင်း ပြောဆိုနေကတည်းက ကောက် ချိတ်အဖို့ အေးကြည်မကို နှစ်သက်သဘောကျနေပြီမှန်း သဘောပေါက်နားလည်ထားလိုက်သည်။ ။ သဘောပေါက်နားလည်ဆို သည် လိုက်စွမ်းမှုတွင် အင်မတန်မှ ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်သူ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါ တည်း။

အေးကြည်မကား ... သူမနှင့်ဆွေမျိုးစပ်လျှင် တူဝရီးတော်သည့်အပြင် ဩဇာကလည်း ညောင်း လှသည်။ ။ သည့်အတွက်ကြောင့် အခက်အခဲမရှိနိုင်ဟူ၍ လည်း ယူဆထားလိုက်သည်။ ။

"အေးပါ ... ကောက်ချိတ်၊ အေးကြည်မရဲ့ သဘောကို တီးခေါက်ပြီး အဆင်ပြေနိုင်ဖို့ ငါကြိုးစား ပေးပါ့မယ်"

"လေးစားသွားပြီဗျာ ... ကျုပ် ဒေါ်ကျည်းဒန်ကို လေးစားသွားပြီ၊ ကျုပ် သုံးလေးရက်လောက် ဘယ်သူမှ မသိရအောင် တိတ်တိတ်ကလေး စဉ်းစားနေတဲ့ ကိစ္စကို ချက်ဆို နားခွက်ကမီးတောက်တဲ့ ဒေါ်ကျည်းဒန်ရဲ့ ပါရမီကိုတော့ မလေးစားဘဲကို မနေနိုင်တော့ဘူး"

ကောက်ချိတ်၏ မြှောက်ပင့်မှုကြောင့် ဒေါ်ကျည်းဒန်ပင် မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ဖြစ်သွားချင်ချင်။

"ကျုပ်ဗျာ ... အေးကြည်မကို ကြည့်ချင်တယ်"

"ဟဲ့ ... ကောက်ချိတ်ရယ်၊ အေးကြည်မကိုကြည့်ချင်တာများ တခုတရ ငါ့ဆီလာပြောရတယ် လို့ ၊ နင့်အဖေငါးဒိုင်မှာ ငါးရွေးနေတဲ့ ဥစ္စာ၊ အလုပ်ချိန်အတွင်း အချိန်မရွေးသွားကြည့်ရင် ရနိုင်ရဲ့ သားနဲ့ "

"ကျုပ်က အဲသလိုကြည့်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ဗျ"

"ဟဲ့ ... အဲသလိုကြည့်ချင်တာမဟုတ်ရင် နင်က ဘယ်လိုမျိုးကြည့်ချင်တာလဲ"

င်တာလဲ၊ ဟင်း ... ယုန်က ဖြင့် ဘယ်ဆီနေမှန်းတောင် မသိရသေးဘူး၊ သံပရာကို အရင်ရှာတဲ့ အကောင်၊ သမီးရည်းစားတောင် မဖြစ်သေးဘဲ နင်ကြည့်ချင်သလို ကြည့်လို့ မရဘူးဟဲ့ ..."

"လုပ်ပါ ... ဒေါ်ကျည်းဒန်ရာ၊ ကျုပ်က အေးကြည်မကို တစ်ကိုယ် လုံးကြည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ ခြေသလုံးလေးကိုပဲ ကြည့်ချင်တာပါ"

"ဟာ ... နင့်နယ် ..."

"ကူညီပါဗျာ၊ အဲသည် အတွက် ဒေါ်ကျည်းဒန် အကျိုးမမဲ့စေရပါဘူး၊ ရော့ ... သုံးချင်ရာသုံး"

လက်ထဲသို့ ငွေတစ်ထောင်ရောက်လာ၍ ဒေါ်ကျည်းဒန် ပါးစပ်အ ဟောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။ ။ ငွေတစ်ထောင်ဆိုသည် မှာ ရွှေပိန်းကော လိုရွာမျိုးတွင် နည်းနည်းပါးပါးတန်ဖိုးမှ မဟုတ်ပါဘဲ။ အေးကြည် မတို့ တောင်မှ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ငါးရွေးမှ ငါးရာလောက်ရသည်။ ။ ခု ... အလွယ်တကူကိစ္စလေးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အကျိုးဆောင်ပေးရုံ နှင့် ရလဒ်က မက်လောက်ဖွယ်။

"အဲဒါ ... ဒေါ်ကျည်းဒန်ကို ပေးတာ၊ ဟောဒီမှာ တစ်ထောင်၊ ဒါက အေးကြည်မသဘောတူရင် အေးကြည်မအတွက်"

"ဟေ ... အဲသလိုလား၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ ဖြစ်လောက်ပါတယ်၊ ငါ့တူမ နားမဝင်ဝင်အောင် နားချရ မှာ ပေါ့လေဟယ်"

ငွေမျက်နှာကား ကြီးပါပေ။

ပိတ်ထားသောတံခါးပေါက်များကို ငွေတည်းဟူသော သော့ဖြင့်ဖွင့်ပါက အလွယ်တကူ ပွင့်သွား စေသည် မဟုတ်ပါလား။

"ဒါဆို ... ကျုပ်သွားမယ်၊ ဘယ်အချိန်လောက် လာခဲ့ရမလဲ"

"ဒီနေ့တော့ အသာနေလိုက်ဦး ... မနက်ဖြန်ညနေလောက်ကျရင် ငါ အိမ်ကိုလာခဲ့၊ အေးကြည်မ ကို စည်းရုံးနားသွင်းပြီး ခေါ်ထားလိုက်မယ်"

ဒေါ်ကျည်းဒန်ဆီမှ ကျေနပ်လောက်ဖွယ်ရာစကားကို ကြားခဲ့ရပြီမို့ ကျေနပ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည် ။ ကောက်ချိတ်၏ လူလုံးလူယောင်ပျောက်မှ ပင် အိမ်ထရံနားကပ်၍ ခိုးနားထောင်လေ သော ကူလီ ခေါင်းငပိန်လည်း အင်းသူကြီးဦးညွန့်တင်ထံ ပြန်လည်အစီရင်ခံ တင်ပြရန်အတွက် ခြံနောက် ဘက်မှ ခြေသံလုံလုံဖြင့် ကိုယ်ယောင်ပျောက်သွားလေတော့သတည်း။
